

Kattresan till England år 2000

I Birmaaktuellt nr 1 i år fanns ett upprop om en ”organiserad” resa till den årliga birmautställningen i Birman Cat Club’s regi. Jag som skrev uppropet är Lisa Karlsson, birmauppfödare och Englands-fan.

1999 åkte ett gäng till Olympia utställningen i London. Vi hade en fantastisk resa på många sätt, som i valda delar återberättats i Birmaaktuellt. Olympiautställningen är en upplevelse, som någon gång bör upplevas, men birmorna är (tyckte vi) för få till antalet. Vi ville se mera birmor!!

Eftersom jag också är medlem i Birman Cat Club och får deras tidning så visste jag att de varje höst har en stor birmautställning. Redan under resan ifjol började vi som åkte fundera på detta, ”visst skulle det vara roligt” osv. Sagt och gjort, ett upprop formulerades och infördes i BA. Före slutet av maj ville jag veta om det fanns intresse bland BA’s läsare.

Sen slog jag mig till ro och tänkte inte mera på detta, det var ju långt till maj, och förresten var säkert inte många intresserade.

Tji fick jag, för då tiden var ute fanns det 15 intresserade Englandsfarare!! Dvs nästan en fördubbling mot året före. (Sen tillkom det ytterligare en resenär). Herregud, hur skulle man fixa hotell och flygbiljetter till en så manstark grupp!! Dessutom billigt och bra, med god standard på hotell (jag mindes med fasa hotellet i London ifjol) och utan alltför tidsödande transporter i England. Dvs från ”door to door”.

Jag hittade en bra resebyrå hemmavid som verkligen var hjälpsam, tittade på alternativa flygrutter och priser och gav kostnadsförslag. Nästa stora plus var att hela gänget hade e-mail, all information som jag fick gick raskt ut till alla för påseende samt ”omröstning”. Så flygbiljetterna var tidigt bokade, och det blev resa från Arlanda direkt till Manchester till ett hyfsat pris. Vi hade säkert kunnat komma billigare undan, med is i magen, men med en så stor grupp var det inte läge att vänta in ”rätt” pris, och riskera att inte alla fick biljetter. Två flög från Kastrup, då de bodde i södra Sverige.

Nästa projekt var att hitta någonstans att bo, och återigen är Internet ett förnämligt verktyg!! Jag kastade mig ut i cyber-världen och landade i Burton on Trent. Det fanns en hel del hotell, med skiftande prisnivåer så nu startade ett ivrigt mailande och telefonerande till de hotell som jag tyckte såg trevliga ut. Till slut hamnade jag hos Chris och Susan McCabe på Edgecote Hotel, som verkligen var positiva och ”serviceminded”, så där bokades i stort sett hela hotellet upp av ”the Swedish party”.

Det är helt klart att rekommendera att själv leta hotell, med Internet som hjälp. Vi fick också ett förslag från resebyrån, men där låg prisnivån på drygt det dubbla mot att man fixar själv.

Tiden gick, och nu började alla trådar knytnas ihop. Jag hade också fått mail från England ang utställningen, att klubben för första gången skulle ha en stor bankett på kvällen. Om vi ville var vi hjärtligt välkomna att vara med på detta. Ut med mail till gänget igen, ”är vi intresserade???” och en nästan samfällt JAAAA kom som svar. Jag kontaktade Anne Madden, som hade hand om middagsbiljetterna och bokade in oss. Tack och lov fick vi löfte att betala dessa biljetter på plats, de Englandsboende fick betala för middagen i förväg.

Nästa steg var att ta oss alla från Manchesters flygplats till Burton on Trent. Jag letade tågtider och busstider (återigen Internet!!) och det var inga problem med resan till Burton. Det fanns mycket täta tågförbindelser. Men på söndag då vi skulle åka hem var det sämre. Inte så

att det blev panik, men vi skulle behöva åka från Burton redan i 11 taget, och planet gick kl 18.15 på kvällen. Lite lång resa, med tanke på att en liten kattunge skulle resa med oss tillbaka till Sverige.

Vad göra nu?? Jag mailade hotellvärderna, och undrade om han hade några bra tips och idéer om transportmedel. Efter en dag kom svar att han fixat med ett lokalt taxiföretag, som skulle hämta oss på flygplatsen och köra oss ända fram till hotellet, samt omvänd resa på söndag. Och denna tor resa innebar att vi fick mycket mera tid i Burton, samt åkte från dörr till dörr, och till en betydligt lägre kostnad än om vi skulle åkt buss och tåg. Så det var ju väldigt enkelt att säga "ja tack" till detta.

Tre dagar före avfärd satt jag hemma vid datorn (som vanligt) och Ulf tittade på nyheterna. Alldeles före 6-nyheterna är det nyheter på finska, och där berättades det om att personal på Finnair skulle gå ut i strejk på onsdag kl 12!!!! Vi skulle åka med Finnair!! Nu blev jag nästan hysterisk, allting klart, fixat och färdigplanerat och jag börjar bli förväntansfull. Så skall det d-a flygbolaget gå i strejk!!

Ulf försökte lugna ner mig, men det var inte lätt. Vi tittade på text-TV, och mycket riktigt fanns en notis om detta. Då ringde jag Finnair!! Där förklarade en vänlig människa att hon inte visste annat än vad som sagts på TV och att all information skulle komma på onsdag kl 12 hur det skulle bli.

På onsdag kl 12 var det mindre än ett dygn till vi förhoppningsvis skulle åka.

Jag väntade, tittade på övriga nyheter på TV, ingenting!!, läste dagstidningar; ingenting!! Märkligt, det borde ju stå något om det vore en stor strejk på gång. På tisdag em hittade jag på Text-TV att det handlade om en strejk på inrikesflygningarna i Finland, att det inte gällde utrikesflyget överhuvudtaget. Gissa om det föll en STOR sten från mina axlar!!!!

Torsdag den 2 nov for hela gänget mot Burton on Trent och birmautställningen och det har verkligen varit en fantastiskt lyckad resa. Hotellet var så trevligt och fint, med ett värdpar som till viss del påminde om Basil och Sybil i Faulty Towers.

Burton är en härlig liten stad med många lokala bryggerier samt tillhörande pubar (vi hann med några stycken). Taxiresandet fungerade utmärkt, fast chauffören hade inte räknat med att vi hade bagage med oss!! Kan ni tänka er 15 kvinnor som skall vara borta 4 dagar, och gå på fin bankett, åka utan packning??

Ulf provade full engelsk frukost med stekt ägg, bacon, vita bönor, stekt bröd, korv samt "black-pudding". (Black pudding är någon form av blodpudding). Efter att ha tittat på hans tallrik bestämde jag mig för toast. Annars var hotellfrukosten verkligen en positiv överraskning med juice, yoghurt, flingor, färsk fruktsallad (också jämfört med ifjol, då en familj rostade brödet på strålelementet i matsalen).

Vi kom till England mitt i översvämningstid, det var oerhörda mängder vatten överallt, och på TV pratades om katastrof. Vi såg bilder på människor vadande ut från sina hus, bärande byxor och skor i påsar. Militärer byggde skyddsbarriärer, och vattnet bara steg. Det regnade då vi kom på torsdag, sen hade vi bra väder under tiden vi var där. I taxin på väg till flygplatsen började det regna igen.

Vi blev också mycket välkomnade av våra engelska birmavänner, som verkligen hade slagit på trumman för att vi skulle komma. I lokaltidningen fanns en "blänkare" om birmautställningen och där berättades det om att ett stort gäng svenskar skulle komma till utställningen. I utställningskatalogen välkomnades de många utländska besökarna (det var vi samt ett par från Australien).

Innan vi åkte från banketten på lördagkvällen passade vi på att tacka för en mycket trevlig kväll samt önska våra engelska värdar välkomna till vår egen utställning nästa år i augusti.

Och hur gör vi nästa år....?

Lisa Karlsson